

NEW YORK TIMES BESTSELLER

PLAMEN *u nás*

Jennifer L. Armentrout

pod pseudonymem

J. Lynn

PLAMEN

u nás

PRAHA 2017

Přeložila: **RENATA HEITELOVÁ**

Jennifer L. Armentrout pod pseudonymem J. Lynn: Plamen v nás
Vydání první
Copyright © 2016 by Jennifer L. Armentrout
All rights reserved

Vydalo nakladatelství Baronet a.s., Květnového vítězství 332/31, Praha 4,
www.baronet.cz v roce 2017 jako svou 2101. publikaci
Přeloženo z anglického originálu Fire in You
Český překlad © 2017 Renata Heitelová
Odpovědná redaktorka Marie Kejvalová
Korektorka Daniela Čermáková
Ilustrace na přebalu © 2017 Ricardo
Přebal a vazba © 2017 Ricardo a Baronet
Sazba a grafická úprava Ricardo, Sázavská 19, Praha 2
Tisk a vazba: **FINIDR**, s. r. o., Český Těšín

Veškerá práva vyhrazena.

Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být přetiskována, kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení.

Název a logo BARONET® jsou ochranné známky zapsané
Úřadem průmyslového vlastnictví pod čísly zápisu 216133 a 216134.

ISBN 978-80-269-0622-3

BARONET
Praha 2017

Jennifer L. Armentrout

POD PSEUDONYMEM

J. Lynn

PLAMEN

u nás

*„Přežil jsem, protože ve mně plál oheň
jasněji než kolem mě.“*

Joshua Graham (*Fallout*)

1. kapitola

Zabiju Avery Hamiltonovou.

Svírala jsem zpocenýma rukama volant a odhodlávala se vystoupit z auta. Už jsem měla zpoždění, ale mnohem radši bych kráčela bosky po rozžhaveném uhlí, než vešla do té restaurace.

I mně samotné se zdálo, že přeháním.

Jenomže jediné, co jsem chtěla, bylo jít domů, převléct se do legín, v nichž bych se pravděpodobně nemohla ukázat mezi lidmi, schoulit se na gauči s mísou chipsů (těch vroubkovaných) s příchutí sýru a zakysané smetany a číst si. Momentálně jsem si procházela tím divným obdobím, kdy jsem hltala historické romance napsané v osmdesátých letech, a měla jsem v plánu začít se do jedné vikinské od Johanny Lindseyové. Čeká na mě spousta eroticých scén a alfa samců na steroidech. Miluju to.

Ovšem kdybych se dnes na té večeři neukázala, Avery by mě zabila.

No dobrá, nezabila by mě, protože kdo by hlídal Avu a malého Alexe, když si s Camem chtějí vyrazit do společnosti? Dnešní večer byl vzácnost. Do města přijeli Camovi rodiče, takže hlídali děti, a já jsem seděla tady v autě a zírala na jeden z japonských javorů, které le-

movaly parkoviště a vypadaly, jako by se měly každou chvíli vyvrátit.

„Uf,“ zasténala jsem a zaklonila hlavu.

Kdyby šlo o kterýkoli jiný den, nebylo by to tak zlé, jenže tohle byl můj poslední den u Richardse a Deckera. Během dneška prošla mou malou kanceláří velká spousta lidí. Přinesli mi balonky. A zmrzlinový dort, z kterého jsem měla dva... nebo tři kousky. Lidí jsem měla za dnešní den až nad hlavu.

Odejít po pěti letech z práce bylo zvláštní. Moc dlouho jsem sama sebe přesvědčovala, že se mi tam líbí. Přišla jsem do práce, zavřela za sebou dveře a většinou jsem o samotě vyřizovala pojistná plnění. Byla to tichá, jednoduchá práce, do které jsem se mohla ponořit, a neriskovala jsem, že si ji na konci dne odnesu s sebou domů. Platím za třípokojový byt a splácím půjčku za svou hondu. Tichá, nudná a bezpečná práce a k tomu tichý, nudný a bezpečný život.

Potom mi můj otec konečně udělal takovou nabídku, že bych musela být blázen, kdybych ji odmítla. A ta nabídka něco uvnitř mě odemkla, něco, co jsem si myslela, že už je dlouho mrtvé.

Touhu začít opravdu zase žít.

Jo, zní to uboze, když se nad tím zamyslíte, ale taková je pravda. Posledních šest let jsem jeden den za druhým jenom přežívala. Na nic jsem se netěšila. Nedělala jsem nic z toho, o čem jsem kdysi snila.

Přijmout nabídku, kterou mi táta udělal, byl první krok – největší krok – abych se ve svém životě konečně pohnula vpřed, přesto jsem pořád nemohla uvěřit, že to dělám.

Mým rodičů vadilo... Nesnášeli, co se s mým životem stalo. Měli takové sny a naděje. Já jsem je měla taky –

Na okýnko auta někdo zat'ukal a já jsem sebou trhla. Koleny jsem narazila do spodní části volantu a podívala se doleva.

U auta stála Avery, vlasy se jí ve svitu zapadajícího slunce ohnivě rudě leskly. Zamávala na mě prsty.

Přikrčila jsem se, protože jsem se cítila hloupě, natáhla ruku a stiskla tlačítko. Okno tiše sjíždělo dolů. „Ahoj.“

Avery se naklonila, opřela se předloktími o dveře a téměř mi strčila hlavu do okna, aby si se mnou promluvila. Avery je o pár let starší než já a má dvě děti, jednomu z nich není ještě ani rok, ale s těmi pihami a vřelýma hnědýma očima pořád vypadá, že je jí sotva dvacet. „Co tu děláš?“

Uhnula jsem pohledem, zadívala se ven čelním sklem a pak zase zpátky na ni. „Hm, já... jsem přemýšlela.“

„Aha.“ Avery se pousmála. „Myslíš, že to přemýšlení někdy v blízké době dokončíš?“

„Nevím,“ zamumlala jsem a cítila, jak mi hoří tváře.

„Servírka si zrovna zapsala, co si dáme k pití. Objednala jsem ti colu,“ oznámila mi Avery. „Sladkou. Doufám, že se k nám připojíš, než si objednáme jídlo, protože Cam mluví o fotbalu a ty moc dobře víš, co se stane s mou pozorností, když o tom začne.“

Pravý koutek rtů mi poskočil. Cam hrál fotbal několik let a teď začal trénovat na Shepherdu, což znamená, že je doma mnohem častěji. „Omlouvám se, že jsem tě tam nechala trčet. Nechystala jsem se na to vybodnout.“

„Nemyslím si, že bys to udělala, ale napadlo mě, že možná potřebuješ trochu přemlouvání.“

Znovu jsem po ní koukla a malinko se pousmála. To, že jsem Avery dovolila, aby mě k tomuhle pře-

mluvila, bylo taky součástí toho plánu „začít zase žít“. Jenže to nebylo snadné. „Ví... ví on o tom...?“ Ukázala jsem na svou tvář.

Averyin výraz změkkl, pak sáhla do auta a poplácala mě po paži. Zase jsem svírala volant jako šílená. Přikývla. „Cam nezacházel do podrobností, protože to je samozřejmě na tobě, ale Grady o tom ví.“

Takže se nebude tvářit šokovaně, až mě uvidí.

Jasně, v určité chvíli se mu ten šok tváří stejně mihne. Zpovzdálí na mně nebylo nic zvláštního. Teprve zblízka můj obličej nedával smysl.

Přesně toho jsem se dnes obávala. Hrozila jsem se toho, kdykoli jsem se s někým setkala poprvé. Někteří lidi to na mě vyhrkli a vůbec se nestarali, jestli mě ta otázka uvede do rozpaků, jestli mě trápí, nebo mi připomene tu noc, na kterou bych nejradši z mnoha důvodů zapomněla. A pokud se nezeptali, co se mi stalo s obličejem, mysleli na to. Já bych na to totiž taky myslela. Nedělalo to z nich hrozný lidi, jen zkrátka lidi.

Zírali na mě a snažili se přijít na to, proč moje pravá čelist vypadá malinko jinak než ta levá. Pokoušeli se skrýt, že na mě hledí, ale pořád po mé levé tváři pukovali a dumali nad tím, co mohlo zanechat tak hluboký zářez těsně pod mou lícní kostí. Potom je napadlo, jestli to, co se mi stalo s obličejem, nemá něco společného s tím, že jsem hluchá na pravé ucho.

Nikdo mi ty otázky nemusí pokládat, přesto vím, že přesně o tomhle lidi přemýšlejí.

„Je to opravdu ohromný chlap,“ pokračovala Avery a jemně mi sevřela paži. „Je moc laskavý a skutečně roztomilý. Už jsem ti říkala, jak je roztomilý, že?“

Sklopila jsem bradu a usmála se – usmála jsem se, jak nejlépe jsem mohla, ale vždycky to vypadalo falešně nebo jako bych se ušklíbla. Nedokázala jsem donu-

tit levý koutek úst, aby pracoval správně. „Jo, párkrát ses o tom zmínila.“ Povzdychla jsem si a pustila volant. „Omlouvám se. Jsem připravená.“

Avery ustoupila a já jsem stiskla tlačítko na zavření okna. Vypnula jsem motor a popadla ze sedadla hnědooranžovou kabelku. Na kabelky jsem ujetá. Jediná věc, kterou se můžu pyšnit. Za kabelky utrácím směšnou spoustu peněz. Ale tahle podzimně laděná kabelka značky Coach zdaleka není ta nejdražší, co jsem si koupila.

Vystoupila jsem do chladného večerního vzduchu pozdního září a zalitovala, že jsem si nevzala něco teplejšího než tenký černý svetřík s rolákem. Jenže se dokonale hodil k černým, po kolena vysokým kozačkám a já jsem dnes chtěla vypadat pěkně. Pochopte, vložila jsem úsilí do toho, jak vypadám, což znamená, že snad vložím úsilí i do téhle schůzky.

„Musíš se přestat omlouvat.“ Avery se zahákl do mé levé paže. „Věř mi. Věř někomu, kdo měl ve zvyku se omlouvat skoro za každou blbost. Není třeba se omlouvat, když jsi neudělala nic špatného.“

Povytáhla jsem obočí. Věděla jsem, že Avery má za sebou ošklivou minulost. Hodně dlouho jsem neměla tušení, co se jí stalo, ale asi tak před pěti lety se mi svěřila. Slyšet, čím si prošla, i když se to velice lišilo od toho, co se přihodilo mně, mi pomohlo. Obzvlášť když jsem viděla, že se po tak traumatické události pohnula dál a je zdravá, šťastná a zamilovaná.

Avery je důkazem, že jizvy, ať už fyzické, nebo emocionální, nemusí jen reprezentovat to, že jste přežili, ale mohou být i příběhem o naději.

„Jo, ale čekali jste na mě,“ namítla jsem, sáhla si na zátylek a zvedla si dlouhé prameny vlasů. Hodila jsem si je přes levé rameno, takže mi hustá opona vla-

sů spadla dopředu. „Je mi skoro dvacet sedm let. Neměla bys za mnou chodit k autu, abys mě z něj vytáhla ven.“

Avery se zasmála. „Občas se stává, že mě Cam musí vytáhnout z šatníku a vypáčit mi z prstů láhev vína, takže tohle nic není.“

Zasmála jsem se, když jsem si to představila.

„Jsem ráda, že jsi souhlasila, že dnes večer přijdeš.“ Avery pustila mou paži a otevřela dveře. „Myslím, že se ti Grady bude líbit.“

Doufala jsem v to.

Ovšem neměla jsem přehnané očekávání, hlavně proto, no, že jsem ohledně opačného pohlaví nikdy neměla velké štěstí. V životě mě hodně zajímali jen dva kluci. Na toho prvního ani nechci myslet – na *něj* – protože to je propast zoufalství, do níž nechci znovu spadnout. A pak tu byl ten chlápek, s kterým jsem chodila před třemi lety, jenže Ben Campbell se ke mně choval, jako by si randění se mnou mohl odepsat z daní jako příspěvek na charitu.

Kromě toho jsem s nikým nechodila a opravdu věřila, že se máma bojí, že zůstanu svobodná, bezdětná a sama po zbytek života a budu žít v bytě s exotickým ptactvem.

„Připravená?“ zeptala se Avery a vytrhla mě tak z myšlenek.

Přikývla jsem, i když tohle nebylo to, po čem bych toužila. Lhala jsem, protože někdy je lhaní jako přežití. Děláte to, aniž byste si to uvědomovali. „Připravená.“

2. kapitola

Se staženým žaludkem jsem následovala Avery do zadní části restaurace a hleděla na její hezký zelený svetr, abych se nenechala rozptýlit. Davy lidí teď nebyly nic pro mě, jejich hovor mě totiž vyváděl z rovnováhy. Jako bych pochyťovala jen polovinu toho, co se kolem mě děje. S udržením konverzace ve velké skupině nebo v hlučném prostředí jsem měla stejný úspěch jako s použitím čela na zatlučení hřebíku do zdi.

Jak jsme se blížili k našemu stolu, Avery zpomalila a Cam vzhlédl těma svýma výjimečně jasnýma modrýma očima. Když jsem se poprvé s Camem setkala, zauzloval se mi jazyk a nebyla jsem schopná ze sebe dostat ani slovo. Byl tak nádherný a tak moc zamilovaný do své ženy, že jsem jim občas trochu záviděla. Nikdy jsem nepoznala, jaké to je, když je vám někdo tak oddaný. Po pravdě jsem si nemyslela, že všichni na světě tak vysokou úroveň lásky někdy zažijí. Je to tak vzácné a tak překrásné jako bílý aligátor.

„Našla jsi ji.“ Cam se opřel v židli a zazubil se na Avery. „Dobrá práce, ženo.“

Uculila se a vklouzla na místo vedle něj.

„Omlouvám se,“ řekla jsem, sundala si z ramene

kabelku a nevšímal si významného pohledu, kterým po mně Avery střílila. „Opozдила jsem se.“

Muž, který ke mně doposud seděl zády – věděla jsem, že je to Grady –, vstal a otočil se. S úlevou jsem si uvědomila, že bude sedět po mé levé ruce. Vzhledla jsem a zjistila, že je jen o pár centimetrů vyšší než já a tak roztomilý, jak Avery slibovala. Jeho pískově hnědé vlasy a světle modré oči mi připomínaly pláž. Vřele a přátelsky se usmíval.

„To vůbec nevadí,“ pronesl Grady. „Jsem rád, že tě poznávám.“

„Já taky,“ odpověděla jsem a mírně se začervenala, když mi odsunul židli a čekal, až se posadím. Přesně to jsem udělala a opatrně přehodila popruh kabelky přes opěradlo židle. V žádném případě nebude moje kabelka ležet na podlaze. Rozhlédla jsem se po stole. „Tak, hm, už jste si objednali jídlo?“

„Objednal jsem špenátovou omáčku s artyčoky.“ Cam si opřel paži za Averyina záda. „A hranolky... se slaninou a sýrem navíc.“

„Někdo tu jí, jako by se živil běháním po hřišti,“ okomentoval to Grady, zakřenil se a ohlédl se na mě. „Na rozdíl od nás ostatních.“

Cam se uchechtl. „Nezačíněj.“

Zvedla jsem sklenici coly, upila, abych si svlažila hrdlo a ztlumila nervozitu kolující mi v žilách. „Avery mi říkala, že pracuješ na Shepherdu, je to tak?“

Grady přikývl a promluvil čelem ke mně. Očividně si byl vědom mé částečné hluchoty. „Ano, jenže moje práce není ani vzdáleně tak zábavná jako Camova. Učím chemii.“

„Je jenom skromnej,“ vložil se do toho Cam a čekal, až se k němu otočím, než pokračoval. „Je nejmladším profesorem na katedře přírodních věd.“

„Páni, to je obdivuhodné,“ poznamenala jsem a napadlo mě, jestli ví, že jsem ze školy vyletěla, a co si o tom asi myslí. Abyste učili chemii, musíte být pěkně chytrí. „Jak dlouho tady jsi?“

Zatímco mi odpovídal na otázku, všimla jsem si, že sklopil pohled a mrkl na mou tvář, jeho výraz se však nezměnil a já jsem si nebyla jistá, co to znamená. „Tys prý taky chodila na Shepherd?“

Přikývla jsem a ohlédla se na Avery. „Jo...“ Zavřela jsem pusy, nejistá, co ještě říct. Rozhostilo se ticho a já jsem znovu popadla svou sklenici.

Cam nás zachránil a zmínil se, jak je sedmiletá Ava fixovaná na fotbal. „Rozhodně se bude honit za mičudou.“

„Bude tančit,“ opravila ho Avery.

„Pravděpodobně by mohla dělat obojí,“ vložil se do toho Grady. „Nebo ne?“

Chvíli mi trvalo, než jsem si uvědomila, že mluvím ke mně. „S její energií? Mohla by tancovat, hrát fotbal a ještě cvičit gymnastiku.“

Avery se zasmála. „Naše holčička je... no, je to číslo.“

„Je strašně zvláštní, že Alex je z nich dvou ten klidnější,“ podotkl Cam. „Člověk by čekal, že to on bude ten neposednej.“

„Dopřej mu čas,“ odpověděla suše Avery. „Je mu teprve jedenáct měsíců.“

„Taky bude hrát fotbal.“ Cam se nahnul a políbil Avery na tvář, než mohla zareagovat. „Budeš je oba vozit na tréninky ve velkém autě.“

„Bůh mi pomáhej,“ zasmála se Avery.

Vzápětí se u našeho stolu objevila servírka a prudce se zastavila, když přejela pohledem po Grady a pak po mně. Rychle jsem se zadívala do menu a vybrala si pečené kuře s brambory. Nevzhlédla jsem k ní, když

jsem jí diktovala objednávku, protože jsem nechtěla vědět, jestli na mě zírá, nebo ne.

Jakmile odešla, aby naši objednávku vyřídila, hovor se zase rozproudil. Ráda jsem poslouchala, jak si Cam s Avery neustále jeden druhého dobírají. Tihle dva mě donutili k úsměvu, dokonce i když mi bylo nepříjemné, jak se přitom cítím nebo jak to navenek vypadá.

Když nám přinesli předkrmy, ztichla jsem a jen tiše zamumlala poděkování, když se Grady nabídl, že mi naloží dezertní talíř.

„Cam mi říkal, že v pondělí nastupuješ do nové práce, je to tak?“ zeptal se a z očí mu vyzařoval upřímný zájem.

„Prozradil jsem mu, kdo je tvůj otec.“ Cam se rozpačitě usmál. Nepřekvapilo mě to, protože byl věrným fanouškem Akademie Lima. „Promiň.“

„To nevadí.“ Opravdu mi to nevadilo. I když jsem se od tátovy profese držela dál, byla jsem velice hrdá na to, čeho můj otec a jeho bratři dosáhli. „Moje příjmení mě stejně prozrazuje.“

„Nevěděl bych to,“ přiznal Grady, a když jsem se na něj překvapeně zadívala, tváře mu zružověly. „Chci říct, že záležitosti okolo smíšených bojových umění moc nesleduju.“

Ta smíšená bojová umění byla dlouhou dobu součástí mého života.

Táta mi to připomínal *roky*, obzvlášť když otevřel nové, moderně vybavené tréninkové zařízení pro smíšená bojová umění v Martinsburgu, ani ne patnáct minut jízdy od Shepherdské univerzity, kam jsem chodila. Bože, byla jsem tak našťavaná, když jsem zjistila, že mě moje rodina prakticky pronásledovala na místo mého studia. Otec sice zůstal ve Filadelfii, ovšem jeden z mých pěti tisíc strýčků mi byl vždy nablízku.

Táta chtěl, abych se vrátila domů a pracovala v jeho sportovním centru ve Filadelfii, ale před dvěma lety mu konečně došlo, že se to nikdy nestane. Absolutně nikdy. Bylo tam příliš mnoho vzpomínek, moc toho, co mi připomínalo... *jeho* a to, jaká jsem byla.

Jenže před půl rokem na mě táta začal naléhat znovu. Máma se k němu přidala. A taky strýc Julio a Dan a Andre a, bože, Limovi byli jako gremlini nakrmení po půlnoci. Tentokrát to začalo jinak. Andre, který je v současnosti ředitelem pobočky Akademie Lima v Martinsburgu, se chce na začátku října přestěhovat zpátky do Filadelfie. Zřejmě pro něj Západní Virginie není dost dobrá. Táta mi nenabídl pozici ředitelky, ale asistentky ředitele – přitom taková vedoucí pozice v martinsburské pobočce dosud nebyla. Asistentka bude mít na starost každodenní fungování akademie a rozšiřování služeb. Chtěl tady někoho, komu může důvěřovat a kdo se vyzná v chodu podniku, než najde nového ředitele. Ta nabídka byla velmi lákavá, ale já jsem ji odmítla.

Potom mě táta navštívil v mém bytě a podal mi list papíru, na kterém byla napsána moje mzda spolu s dalšími benefity. Musela bych být ta nejhoupější a nejtvrdohlavější osoba pod sluncem, abych to odmítla, přestože však ta nabídka byla úžasná, nebyl to ten hlavní důvod, proč jsem na ni nakonec kývla. Zkrátka přišel v pravou chvíli, když jsem zrovna... Byla jsem právě zatraceně unavená z místnosti bez oken a z práce, na které mi vůbec nezáleželo. Ta nabídka šťouchala a rýpala do Jillian, jakou jsem dřív bývala, a zčásti jsem věděla, že to bylo právě mé dřívější já, na které se táta snažil celou tu dobu s jednou šílenou nabídkou práce za druhou dosáhnout.

„Já jo,“ přiznal se Cam a vytrhl mě z mých myšlenek.

„My víme,“ povzdychla si Avery. „Všichni to vědí.“

„Takže ty... opravdu nemáš tušení, co moje příjmení znamená?“ zeptala jsem se. Připadalo mi tak trochu osvobozující, že existuje zdravý kus chlapa, který tajně netouží po tom, aby se dostal do ringu a vyšel ven v jednom kuse.

„Opravdu ne. Je to špatně?“

„Ne.“ Sklonila jsem bradu, usmála se a znovu na něj koukla. „Je to... dobře.“

Zadíval se mi do očí. „To rád slyším.“

Tváře mi zahořely, proto jsem se zaměřila na svůj talíř. Dlouhala jsem do hranolků se sýrem, zatímco mi kručelo v žaludku. Kdybych byla doma, už bych měla v sobě půl talíře, ale přiměla jsem se, abych nejedla, jako bych jídlo neviděla týden.

Večeře probíhala... překvapivě hladce.

Cam s Avery udržovali konverzaci v přirozeném proudu a ozvali se, kdykoli ticho trvalo už moc dlouho, což se však často nestávalo. S Gradym se příjemně povídalo a vtahoval mě do hovoru. Jenom párkrát se stalo, že na mě Cam nebo Avery promluvili a já je neslyšela, a Grady tak musel upoutat mou pozornost. Nezdálo se, že by jim to vadilo, takže jsem to snadno dokázala přejít.

Přinesli nám hlavní pokrmy a Grady mi vykládal o nové výstavě umění, která se otevřela v Shepherdu. Podle toho, jak mu zářily oči, když o tom mluvil, jsem poznala, že tohle je něco, co ho zajímá.

Bylo to roztomilé.

„Zní to tak úžasně, že by si to člověk neměl nechat ujít,“ poznamenala jsem a zvedla vidličku. „Poslední dobou jsem na umělecké výstavy moc nechodila.“ Nebo spíš vůbec nikdy. Jako vážně. Nechodím se dívat na umění. Ne že bych na tom viděla něco špatného, ale zkrátka to není nic, co bych měla ve zvyku dělat.

Na druhou stranu toho, co dělám, fakt moc není.

„Můžu tě tam vzít,“ nabídl se Grady a uculil se.
„Moc rád.“

Při té nečekané nabídce jsem pootevřela rty. Vycházeli jsme spolu dobře, takže nevím, proč mě to překvapilo, ale bylo to tak. Už jsem chtěla začít odpovídat, jenže jsem si uvědomila, že nevím, co mu mám říct, protože jsem si nebyla jistá, jestli mě ta nefalšovaná nabídka těší, nebo mě vůbec nezajímá.

Projel mnou velice známý pocit, takový, jež jsem mívala obvykle uprostřed dlouhé noci a který mi nedal spát. Takhle jsem se cítila, když jsem chodila s Benem – byl to ten pocit, který mě držel s ním, protože jsem pro sebe nedokázala vidět nic lepšího. Ne že bych si nic lepšího nezasloužila, ale... dala jsem své srdce tak zcela, tak úplně někomu jinému, a když bylo mé srdce zlomené, ty kousky, jež jsem dobrovolně darovala, už dál nebyly moje.

Moje srdce už nebylo celé.

Možná to někomu může znít hloupě a přehnaně dramaticky, ale je mi to fuk. Je to pravda a nejsem si jistá, jestli dokážu něco takového znovu cítit k někomu jinému. Proto jsem se spokojila s Benem. Bude se to opakovat i s Gradym, jestli se do toho bodu dostaneme? Spokojím se s ním?

Ach, Ježíši, počkejte minutku.

Opravdu tu sedím a přemýšlím o tom, že se s někým smířeně spokojím, poté co jsem se s tím chlapem teprve před hodinou seznámila?

Potřebuju se vzpamatovat.

„Jillian?“ řekl Grady. Asi si myslel, že jsem ho neslyšela.

„To by bylo fajn,“ dokázala jsem ze sebe dostat.

Trochu déle, než by se hodilo, na mě hleděl, a mě

napadlo, jestli dokáže vycítit mou narůstající nervozitu.

„Za chvíli budu zpátky.“ Odložila jsem ubrousek na stůl, zvedla se a obešla židli. Cítila jsem na sobě Averyin starostlivý pohled. Nechtěla jsem z ničeho dělat velkou vědu, ale ujistila jsem ji, že jsem v pohodě.

Potřebovala jsem jenom minutku.

Nebo tři.

Procházela jsem úzkým prostorem mezi stoly a mířila na toalety. Teprve když jsem zatlačila do dvoukřídlých dveří a zastavila se před vodou zastříkaným zrcadlem, uvědomila jsem si, že jsem u stolu zapomněla kabelku, takže si nebudu moct znovu nanést rtěnku.

Stříkla jsem si do dlaně mýdlo a mávla rukama pod kohoutkem. Voda začala téct a smyla mydlinky. Pomalu jsem zvedla oči k zrcadlu. Obvykle, když jsem se na sebe podívala, jsem ve skutečnosti nevěnovala moc pozornosti tomu, abych si upravila make-up, protože bych mohla skončit jako po nevydařeném kosmetickém semináři.

Ovšem teď, když jsem tu stála, jsem se na sebe opravdu podívala.

Mívala jsem ve zvyku nosit vlasy pořád vyčesané nahoru, ale přestala jsem s tím. Nyní mi visely ve vlnách dolů a konečky se mi kroutily na prsou. Taky jsem kdysi mívala velkou ofinu, ale to už bylo díkybohu za mnou. Konečně jsem se naučila, jak si nanést oční linky. To byl další zázrak. Lehce zarudlé tváře ztmavily mou přirozeně opálenou pleť. Rty jsem měla plnější a k tomu rovný nos.

Vlasy jsem měla rozdělené tak, aby mi padaly doleva a skrývaly tak mou tvář... Moje tvář nevypadá zas až tak zle, zejména když uvážím, jak vypadala, když